sannagi korda. Ei olnud ei pole tunni aega mõda, kui keik nelli röövlit kässist ja jallast kinni seutud seäl maas ollid, ilma üht werre tilko ärrawallatamatta.

Kui saaksad ollid hommikul üllestousnud, räkis toapois neile ülles, mis õsel olli sündinud, ja nimmetas, et se keige ennamiste selle wiggase kerjaja läbbi olli korda läinud. — Kas sa nääd, mo sõbber, ütles praua siis herra wasto, kui Jummala tassuminne se järrele on joudnud, mis minna sel waesele head ollin teinud. — Herra, piddas sedda wiggast meest mitto päwa lahkeste ülles, senni kui temma wigga olli parrandatud, ja laskis tedda siis rohke rahha tassumisega emale minna. Kurjanoudjad said kohto kätte ja piddid omma kurjusse süüd katsuma. — Luggejad wõtwad kül ueste sest märko, mis Jummala õiget wallitsust mõda hea ja kurja järrele jouab. Sago se heateggiattele melejahhutamisseks, ja kurjateggiattele hirmuks.



# Tähhendussed.

## Püi ja messilane.

Messilane kukkus wette, püi näggi üllewelt oksa pealt, wiskas temmale lehhekesse kätte. Pissoke loom astus peäle, kuiwatas ommad tiwakesséd, lendas römoga koio.

Monne päwa pärrast näggi messilane, et küt sihtis püssiga selleśamma püi peäle, mis tedda oiast olli wäljaaitnud. Ta lendas rutto liggi, pistis wallusaste mehhe kätte. Püs läks lahti, laeng kõrwale, püi lendas römoga koio.

Üllem aitko allamat meest:
kord saab abbi temmagi käest.

## Kuk ja rebbane.

Kuk laulis lauda harja pealt. Rebbane tulli liggi, ja ütles: „Astu mahha, kukkekenne, ma toon sulle häid sannumid. Keik waen on nüüd Ma peäl otsa lõpnud. Meie peälik, wäggew loukoer, on isse sedda käsko wäljaannud. Ei sõ nüüd hunt ennam lammast, egga rebbane kannasid. Üks sõbrus keikidel. Astu mahha, kukkekenne!"

Kuk ütles: „Nägi neile ka, kes seält jookstes tullewad, et nemmad siis ka sedda head asja kuulda sawad, ja sind ennam ei hirmuta" — Krants, Sulta ja Wido jooksid tuhhat nelja liggi.

Eesti-ma rahwa Kalender 1854, lk. 38